

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΒΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΗΡΝΙΔΑΣ

Ἐγκειμενὸν ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας — Ἐγκύκλιος ἀρ. 30, ἀπὸ 11 Ἀπριλίου 1932 —
ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα τῆς Μέσης καὶ Στοιχειώδους Ἐκπαιδεύσεως.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησίᾳ δραχμαὶ 100. Ἐξέ-
μνην δραχ. 55. Τρίμηνν δραχ. 30.
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησίᾳ ἄραγμα γαλλικὰ 60,
ἐξέμνην 35 καὶ τρίμηνν 20.
ΑΜΕΡΙΚΗΣ: Ἐτησίᾳ δολλάρια 4, ἐξέμνην 2
καὶ τρίμηνν 1.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἔλλ' αἱ συνδρο-
μαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οὐοῦδάτου μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὅδος Ἐρμιοῦδος ἐριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β' — Τόμος 40ὸς

Ἀθήναι 14 Ἰανουαρίου 1932

Ἔτος 55ον. — Ἀριθ. 7

Ἡ ΠΕΡΙΟΥΣΙΑ ΤΗΣ ΜΠΕΤΤΥ

ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ ΕΥΔΟΧΙΕ DUBUIS

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενον —
"Ὅχι πῶς τὴν συγκινοῦσαν ὑπερ-
βολικὰ οἱ παρατηρήσεις τῆς κυρίας
Τοῦκερ ἢ πῶς λυπόταν ποῦ θὰ τὴν
ἀποχωρίζονταν· μὰ τὸ σπῖτι αὐτὸ ἀπ'
ὅπου τὴν ἔδιωχναν τώρα, τὸ θεω-
ροῦσε ἐπὶ δυὸ χρόνια σὰν
δικό της, καὶ μὲλο ποῦ ποτὲ
δὲν φάνηκε φιλόξενο στὴν
δυστυχισμένη ὄρφανή, ἦταν
τὸ μόνο σπῖτι ποῦ εἶχε γνω-
ρίσει καὶ τὸ μόνο ὅπου εἶχε
βρεῖ ἄουλο.

λευθερα ἢ ἀπελπισία τῆς Ὁ Μπού-
λυ τὸ καλὸ σκυλί εἶχε χῶσει τὸ κε-
φάλι του στὴν ποδιά τῆς καὶ καθὼς
τὴν κοίταζε μὲ τὰγαθὰ του μάτια,
ἐμοιαζε σὰν νὰ ἔφαχνε μὲ τὸ σκυ-
λίσιου του μυαλό, νὰ βρῆ ἕναν τρόπο

— Μπέττυ, πάψε νὰ κλαῖς κι' ἀκουσε αὐτὸ
ποῦ θὰ σοῦ πῶ... (Σελ. 73, στ. γ')

Ἄν ἔφευγε ἀπ' ἐκεῖ, ποῦ
θὰ πῆγαινε;
Κατὰ βάθος ἡ κυρία Τοῦ-
κερ δὲν εἶχε κανένα σκοπὸ
νὰ διώξῃ πραγματικὰ τὴν
Μπέττυ. Παρ' ὅλη τὴν ἄ-
μυαλιά της καὶ τίς τρέλλες
ποῦ ἦταν ὅπωςδὴποτε δι-
καιολογημένες γιὰ τὴν ἡλι-
κία της, οἱ διηρησίες ποῦ
πρόσφερε ἢ μικρὴ διηρέ-
τρια στὴν κυρία της, ἦταν
ἐξαιρετικὰ σημαντικὲς ὥστε
νὰ ποφασίσῃ αὐτὴ νὰ τὴν
στερηθῇ. Μιλώντας της ὅπως
τῆς εἶχε μιλήσει, δὲν εἶχε
ἄλλο σκοπὸ παρὰ νὰ τὴν
τρομοκρατήσῃ καὶ νὰ τῆς
δώσῃ ἕνα μάθημα ποῦ θὰ
τῆς ἔμεινε γιὰ πάντα χαραγ-
μένο στὸ μυαλό της. Δὲν
εἶχε ἀρκετὴ λεπτότητα ψυ-
χῆς ὥστε νὰ λάβῃ ὅπ' ὅψιν
τῆς τὴν ἐντύπωση ποῦ θὰ
ἔκαναν στὴν ψυχὴ τοῦ παιδιοῦ τὰ
σκληρὰ της λόγια, καὶ δὲν σκέφθηκε
καθόλου μήπως εἶχε προχωρήσει πε-
ρισσότερο ἀπ' ὅ, τι ἔπρεπε.

Ἡ Μπέττυ καθιστὴ πάντοτε στὰ
σκαλάκια μὲ τὸ πρόσωπο κρυμμένο
στὰ χέρια της, ἀφῆνε νὰ ξεσπάσῃ ἔ-

γιὰ νὰ βγοῦν ἀπ' ὄλες αὐτὲς τίς στε-
νοχώριες.
Εἶχε περάσει ἀρκετὴ ὥρα ποῦ ἡ
Μπέττυ καθόταν ἐκεῖ κι' ἔκλαιγε ἄ-
παρηγόρητα, δταν ἕνα ἄνισο βάρδιμα
ἀκούστηκε ἀπ' τὴν γωνιά τοῦ δρό-
μου. Ἡ Μπέττυ σήκωσε τὸ κεφάλι.

Ὁ Τζᾶν ἐρχόταν πρὸς τὸ μέρος τῆς
καὶ τὸ πρόσωπό του εἶχε μιά ἀσυ-
νεῖχιστὴ ζωηρότητα.

Ὁ μικρὸς κοτσᾶς ἐτάχυνε τὸ βῆ-
μα του καὶ δίχως νὰ περιμένῃ νὰ τοῦ
μιλήσῃ πρῶτα αὐτὴ:

— Μπέττυ, εἶπε, Μπέττυ, πάψε νὰ
κλαῖς κι' ἀκουσε αὐτὸ ποῦ θὰ σοῦ πῶ.

— Δὲν ἔχω ἀνάγκη, νὰκούσω τί-
ποτε! ἔκανε ἡ Μπέττυ κι' ἔχωσε πάλι
τὸ πρόσωπο στὰ χέρια της.

— Μὰ πῶς; Ἐχεις καὶ
πολλή! Ἄκουσε: ἔφεραν
τῆς κυρᾶς σου ἕνα γράμμα
γιὰ σένα.

— Ἐνα γράμμα γιὰ μένα;
ἔκανε σηκώνοντας τὸ κεφάλι
της ἡ Μπέττυ καὶ στα-
ματώντας μονομιᾶς τὰ κλάμ-
ματά της.

— Ναι, ναι, τούτῃ τὴν
στιγμὴ βρῆκα τὸν γραμματο-
κομιστὴ μπροστὰ στὴν πόρ-
τα τοῦ σπιτιοῦ καὶ μὲ ρώ-
τησε: «Ἡ μίς Μὰν Γκουῆρ
δὲν κάθεται ἐδῶ;» μοῦ εἶπε.
«Ναι» τοῦ λέω. Ἐδίωξε ἕνα
μάτσο γράμματα στὴν Βιρ-
γινία τὴν μαγειρίσσα ποῦ εἶ-
χε βρεῖ στὴν πόρτα. Τότε
τὸν ρώτησα μήπως εἶχε κα-
νένα γράμμα γιὰ σένα καὶ
μοῦ εἶπε, ναι.

Ἡ Μπέττυ εἶχε πάψει πιά
διδότεια νὰ κλαίῃ καὶ ὄλες
οἱ λύπες της σκορπίστηκαν
σὰν ἀχνός, μπροστὰ στὸ ἐξαι-
ρητικὸ αὐτὸ περιστατικὸ.

Ἐνα γράμμα γι' αὐτὴν!
Ποτὲ δὲν τῆς εἶχε ξανατό-
χει τέτοιο πράγμα!

— Τζᾶν, εἶπε μὲ μιά φωνὴ ποῦ
ἔτρεπε ἀπὸ συγκίνηση, τί γράμμα
λὲς νὰ εἶναι αὐτό; Ποῖός νὰ μοῦ τὸ
στέλνῃ; Μὰ πρῶτα ἀπ' ὅλα ποῦ εἶναι.

— Δὲν ξέρω. Ἐξέρω πῶς ὁ μπάρμπα-
Θωμᾶς τὸ ἔφερε ἀπ' ἐκεῖ — καὶ ἔδει-
ξε τὴν διεύθυνση τοῦ ταχυδρο-

μείου — εσύ όμως μπορείς να μην το δής ποτέ στα μάτια σου. Η Βιργιλία το έδωσε στην κυρία Τούκερ και αυτή σίγουρα θα το κρατήσει.

— Θα το κρατήσει; Και με τι δικαίωμα; Το γράμμα αυτό είναι δικό μου! φώναξε η Μπέττυ ξαναβρισκοντας με μιας όλη την ενεργητικότητα της. Μου χρειάζεται! Το θέλω!

Την στιγμή εκείνη τα βήματα της κυρίας Τούκερ ακούστηκαν στην κουζίνα και συγχρόνως κι η φωνή της. Αυτή η φωνή όμως είχε ένα τόνο τελείως διαφορετικό απ' τον συνειθισμένο και ήταν όλο μέλι κι' όλο ζάχαρη καθώς φώναζε:

— Μπέττυ! Μπέττυ!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'

Το γράμμα της Μπέττυ

Εάν η Μπέττυ αισθάνθηκε μεγάλη άπορία ακούγοντας την κυρία Τούκερ να την φωνάζει με μια τόσο γλυκειά φωνή, ή εκπληξή της έγινε ακόμη μεγαλύτερη όταν η αξιοπρεπής αυτή κυρία της είπε, παίρνοντας το τρυφερότερο ύφος της — αν μπορούσε να πάρη τροφικό ύφος το πρόσωπο της κυρίας Τούκερ —

— Έλα μαζί μου στην κλάμαρά μου, παιδί μου. Έχω κάτι σπουδαίο να σου πω.

Η Μπέττυ ακολούθησε την κυρία της στο ξερό εκείνο δωμάτιο και κόνταψε να λιποθυμήσει απ' την συγκίνηση, όταν η κυρία Τούκερ της πρόσφερε μια καρτέλα για να καθήσει, με το πιό γλυκό μειδιάμα της.

Ωστόσο με την συνειθισμένη της αποφασιστικότητα που την έκανε να παίρνη όλα τα πράγματα όπως έρχονταν, η Μπέττυ καθήσε στην καρτέλα που της έδειχναν, έχοντας την ιδέα ότι η κυρία της είχε δίχως άλλο χάσει το μυαλό της, με ότι όπως σ'όληποτε, καλὰ θα έκανε να επωφεληθῆ της περιστάσεως, μιὰ και της παρουσίας δὲν μιὰ τέτοια μοναδική ευκαιρία.

— Ο γραμματοκομιστής έφερε ένα γράμμα για σένα, άρχισε να λέη η κυρία Τούκερ, και επειδή θεωρώ πως είμαι η καλύτερή σου φίλη, ή προστάξιά σου, ή κηδεμών σου σαν να ποῦμε, έκρινα καλὸ νὰ τὸ ἀνοίξω και τώρα θὰ σὸ διαβάσω.

— Δὲν εἶχατε τὸ δικαίωμα νὰ νοίξετε ἕνα γράμμα ποὺ προωριζόταν γιὰ μένα, φώναξε ἡ Μπέττυ με ἀγανάκτηση. Κανείς δὲν ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ νοίγη τὰ ξένα γράμματα.

— Ασφαλὸς ὄχι, εἶπε ἡ κυρία Τούκερ με τὴν ἴδια πάντα γλυκὰ στὴν φωνή της. Ἀλλὰ, ἀγαπητή μου μικρούλα, πρόσθεσε πιὸ μαλακὰ ἀκό-

μη, επειδή δὲν ὑπάρχει ἄλλος νόμιμος κηδεμών σου, εἶμαι ὑποχρεωμένη νὰ ἐκτελῶ ἐγὼ τὰ καθήκοντά του ἀπέναντί σου.

Ἡ Μπέττυ ἔμεινε σιωπηλή, και μὴ τολμώντας νὰ ζητήσῃ νὰ τῆς δώσουν τὸ γράμμα ἐκεῖνο ποὺ τὴν ἐθάζε σὲ τόσες σκέψεις, καθήσε γιὰ νὰ τὰκούση τουλάχιστον νὰ τῆς τὸ διαβάσουν.

— Τὸ γράμμα αὐτὸ εἶναι ἀπὸ τὴν μίς Βὺν-Κούρτ, εἶπε ἡ κυρία Τούκερ.

Τὰ λόγια αὐτὰ προκάλεσαν νέα κατὰπληξη στὴν Μπέττυ. Τί μπορεί νὰ εἶχε νὰ τῆς πῆ ἡ μίς Βὺν-Κούρτ ἂν ὄχι κάτι σχετικὸ με τὸ ἀξιωματικὸνευτο ἐκεῖνο κατὰδρεγμα, και πὼς ἕνα γράμμα ποὺ ἀναφερόταν στὸ θλιβερὸ ἐκεῖνο περιστάτικὸ, μπορούσε νὰ κινή τόσο εὐγενικὰ και γλυκομίλητη τὴν κυρία της;

Ἡ κυρία Τούκερ ἐξακολούθησε: — Ἀκουσε τί λέει τὸ γράμμα: Καὶ ἄρχισε νὰ διαβάξῃ:

«Πρὸς τὴν δεσποινίδα Μπέττυ Μὰκ-Γκούρτ παρὰ τῆς κυρίας Τούκερ»

«Πθανὸν νὰ κἀναι λάθος, ἀλλ' ἂν πραγματικὰ ὀνομάζεσθε Ἐλισάβετ Μὰκ-Γκούρτ, τότε πρόκειται νὰ σὰς οὐμῆ κάτι πολὺ εὐχάριστο.

Δὲν ταξιδεύατε μαζί με τὸν πατέρα σας τώρα κι' οὐτὼ ἡ δέκα χρόνια μ' ἕνα τραῖνο ποὺ ἐξετροχιάσθη κοντὰ στὸ Σινάγο; Δὲν σὰς πῆραν σ' ἕνα ὄργανοτροφεῖο στὸ Μάπλεβιλλ και δὲν ἔμεινατε ἐμεῖ ἐπὶ πολλὰ χρόνια; Ἄν εἶναι ἔτσι, τότε εἶσθε ἀσφαλὸς ἐκείνη ἡ Ἐλισάβετ Μὰκ-Γκούρτ ποὺ ἕνας γνωστὸς μου κύριος γαρεύει ἀπὸ πολὺ καιρὸ νὰ βρῆ.

Ὁ κύριος αὐτὸς θὰ εἶναι ἐδῶ γιὰ λίγες μέρες ἀκόμη. Ἄν εἶσθε λοιπὸν τὸ πρόσωπον ποὺ ἔζητῶ, τότε σὰς παρακαλῶ νὰ μοὺ τὸ κἀνετε γνωστὸν ὅσον τὸ δυνατόν γρηγορότερα.

Με πολλοὺς χαριστισμοὺς Μάργκαρετ Βὺν-Κούρτ

Υ. Γ. Θὰ μπορούσατε νὰ ἔρθετε σήμερὰ τὸ ἀπόγευμα σπὶτι μου, μεταξὺ τριῶν και πέντε; Θὰ συνεννοοῦμεθα καλύτερα!

Μ. Β. Κ.

— Ἐγὼ εἶμαι! φώναξε ἡ Μπέττυ τρέμοντας δὲλοκληρη ἀπὸ ὑπερδύεγερση. Ἐγὼ εἶμαι αὐτὴ ἡ Ἐλισάβετ Μὰκ-Γκούρτ ποὺ γράφει. Ἐγὼ ἤμουν με τὸ μπαμπὰ μου και με τὴν μαμμὰ μου μέσα στὸ τραῖνο ποὺ ἐξετροχιάσθηκε ἐγὼ ἔξῃσα ἑπτὰ χρόνια στὸ ὄργανοτροφεῖο τοῦ Μάπλεβιλλ. Ἐγὼ εἶμαι βέβαια και θὰ τρέξω ἀμέσως νὰ βρῶ τὴν μίς Βὺν-Κούρτ.

— Καὶ βέβαια, παιδί μου, θὰ πῆς, εἶπε καθυσυχατικὰ ἡ κυρία Τούκερ, κι' ἐγὼ θὰ ἔρθω μαζί σου.

Ἡ Μπέττυ θὰ προτιμοῦσε χίλιες φορές νὰ πῆγαινε μοναχὴ της κι' ἦταν ἔτοιμη νὰ δηλώσῃ πὼς δὲν ἤθελε συνοδεία, καὶ φοβήθηκε πὼς ἂν ἔλεγε ἕνα τέτοιο πρᾶγμα, ἡ κυρία Τούκερ θὰ ἀλλάξε τρόπο και θὰ γι-

νόταν πάλι ἡ στρίγγλα ποὺ ἦταν πρὶν. Προτίμησε νὰ φανῆ ὑποχωρητικὴ.

— Πολὺ καλὰ, κυρία, εἶπε. Θὰ πῆμε μαζί. Μὰ, πρόσθεσε, θὰ μπορούσατε σὰς παρακαλῶ νὰ μοὺ δώσετε πίσω τὴν κόκκινὴ μου κορδέλλα, γιὰ νὰ τὴν φορέσω;

— Τί; Ἐκείνη τὴν γελοῖα κουρελαρία! εἶπε ἡ κυρία Τούκερ. Ὅχι, παιδί μου, αὐτὴ δὲν μπορείς νὰ τὴν βάλῃς. Θὰ φορέσης τὸ κυριακάτικὸ σου φόρεμα και θὰ σοὺ δώσω ἐγὼ μιὰ τραχηλιὰ και μιὰ καρφίτσα γιὰ τὸν λαιμὸ.

Ἡ Μπέττυ δὲν τόλμησε και πάλι νὰ φέρῃ ἀντίρρηση. Καὶ στὶς τρεῖς, ἔβαλε τὸ καλιό, τριμμένο και χιλομπαλωμένο φουστανακί της, ποὺ ἡ κυρία της ὀνόμαζε με στόμφο «κυριακάτικὸ» της, και επειδὴ τὸ ἐπέβαλε ἡ περιστάση, τὸ γαρνίρισε με μιὰ πελώρια τραχηλιὰ κολλαρισμένη, ποὺ τὴν ἐκάρφωσε στὸ λαιμὸ της με μιὰ πρόστυχη μαύρη καρφίτσα. Περιμένοντας νὰ ἐτοιμασθῆ ἡ κυρία Τούκερ, ἡ Μπέττυ βρῆκε καιρὸ νὰ στολίσῃ τὸ καπέλλο της με μιὰ γιρλάνδα ἀπὸ τριαντάφυλλα, ποὺ τὰ πετσόκοψε ἀπ' τὴν τριανταφυλλιὰ τοῦ κήπου της. Καὶ πρέπει κανείς νὰ ὁμολογήσῃ πὼς μ' ὄλο ποὺ ἦταν χωρὶς τέχνη ριγμένη ἐπάνω στὸ καπέλλο, ἡ γιρλάνδα αὐτὴ ἔκανε μιὰ χαριτωμένη ἐντύπωση και, τὸ κυριώτερο, ἔκρυβε τὰ οὐκτὰ χάλια τῆς παλιᾶς ψάθας, ποὺ ποτὲ της δὲν εἶχε γνώρισει παρόμοιο στολίδι.

(Ἀκολουθεῖ) ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

ΦΘΙΝΟΠΩΡΙΝΑ

Τὰ φύλλα τῶν δέντρων σὰν πέφτουν στὴ γῆ και πεθαίνουν, οἱ γιὰ Πῶς μέσα στὸ βάθος ἡ ψυχὴ μας οἰγὰ Κι' οἱ ἀλιτὸς κλωμάνουν...

Ἡ λίγη βροχοῦλα ποὺ σπάζει δειλὸ Σὲ δολέερο χῶμα Ἐσπέρεις στὴ θλιμμένη καρδιὰ πὼς κυλὰ Μιὰ θλίβιν ἀκόμα...

Και πάντα ἀπ' τίς ἔσπες ἀρογιαλιᾶς Πουλιὰ ποὺ πετοῦνε Μὰς κἀνουν νὰ κλάτῃ τις ἄδειες φο- Που κιά δὲν θὰ βροῦνε!... [λίες

Ἦ μὲσα στὴν κρούα τὴν κλάμα αὐτὸι Ποὺ τρέμουν μονάχοι Ὄς τρέμει στὸν κἀμπο π' ἀγέρας κουνεῖ Τὸ ἔσπμο στάχῃ...

Σὲ τόσες κλωμᾶς παγωμένες ψυχᾶς Ποῖδς θέρηθ θὰ χύσῃ; Ποῖδς σὰν-ὸ χειμῶνας τίς ἔσπες νεκρὸς Ἐθὰ τίς ἀναστήσῃ;...

Ἦ Ἄνοιξη, φτάσε με μιὰ σου θερμὴ Παρήγορη ἀχίδια Ν' ἀνθίσῃ στ' ἀκίνητα μάτια ἡ ζωὴ Στὰ χεῖλη ἡ Ἐλπίδα!...

ΜΑΡΙΑ Β. ΦΑΛΑΓΓΑ

ΚΟΜΜΑΤΙΑ ΓΙΑ ΜΕΤΑΛΥΤΕΡΑ ΠΑΙΔΙΑ

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΟΥ ΝΑΥΤΗ

Ἡ νύχτα ἦταν ἀστρόφεγγη, μὰ ψυχρὴ. Ἐνας παγωμένος ἀέρας φουσουσε ἀπ' τίς Αὐστραλιανῆς ἀκτῆς. Ἐνα-ἕνα ἐρχόνταν κι' ἐσπαζαν τὰ μεγάλα κώματα στὴν πλώρη τοῦ καραβιοῦ. Σὲ μιὰ γωνιά, κάτω ἀπὸ μιὰ μισόβαμπη λάμπα, καθισμένοι δυὸ ναῦτες ράβανε. Ράβανε τὸν πεθαμένο Ἀντρέα Σερὸ, μέσα σὲ χοντρὸ καραβόπανο.

Πρῶτα τὰ πόδια, σφιχτὰ-σφιχτὰ, γιὰ νὰ μὴν ἀνοίξουν ἀπ' τὸ βάρος τοῦ μολυβιοῦ ποὺ θὰ τοὺς δέσουν, ὕστερα τὸν κορμὸ, τὰ χέρια, δὲ μένει πιὰ παρὰ τὸ χλωμὸ ἀπ' τὸ θάνατο κεφάλι, με τὸ θλιμμένον χαμόγελο στὰ χεῖλη. Μὰ νὰ, σκεπάστηκε κι' αὐτὸ γιὰ πάντα μ' ἕνα σταχτι πανί.

Κι' ὅμως ὁ Ἀντρέας Σερὸ, ἔχει δυὸ γέρονς γονεῖς ποὺ τὸν περιμένουν σ' ἕνα χωριουδάκι τῆς Γαλλίας...

Τὸ ἄλλο πρωῖ μ' ὄλο ποὺ εἶχε βγεῖ ὁ ἥλιος, ὁ ἀέρας ἦταν πάντα ψυχρὸς. Μισόγυμνοι οἱ ναῦτες κἀνουν τὴν πρωῖνὴ τουαλέττα τοῦ καραβιοῦ. Ἐδῆμοι και γρήγοροι ἀνεδοκατέδβαιναν πλένοντας, τρίβοντας, γυαλίζοντας. Ὅταν, φάνηκε ἡ πένθημη ἀκολουθία. Δυὸ ἄντρες, κρατοῦσαν μιὰ καινούργια σανίδα κι' ἀπάνω ἦταν ἐκπιωμένος ὁ νεκρὸς. Πίσω ἀκολουθοῦσαν, ὁ παπὰς κι' ἕνας ἀξιωματικὸς.

Μονομιὰς πᾶψανε οἱ ὀμιλίες και τὰ γέλια. Πλησίασαν ἔλοι με σεβασμὸ κρατώντας τοὺς σκούφους τους στὰ χέρια, κι' ὁ παπὰς ἄρχισε νὰ φέλη.

Γενικὴ συγκίνηση βασιλεῦσε, μερικοὶ εἶχαν θαρρόσει. Ὑστερα, ἐνῶ ἔκανε μιὰ τελευταία φορὰ, τὸ σημεῖο τοῦ σταυροῦ πάνω στ' ἄψυχο σῶμα ὁ παπὰς, ἡ σανίδα πλησίασε τὴν κουπαστὴ, ἔγειρε. Ἀκούστηκε ἕνα πλάφ κι' ὕστερα τίποτα πιὰ...

(Pierre Loti) ΒΑΣΟΥΛΑ ΜΠΟΥΡΝΙΑ

ΛΥΚΟΣ ΚΑΙ ΤΣΟΠΑΝΗΣ (Μύθος)

Λύκος ἐσθίναξε σὲ στάνη, μὰ δὲν ἐπέλαζεν ἄρνι — τόσο, ποὺ κἀνει τὸν τσοπάνη φίλος του πλέον νὰ γενῆ; Κι' ὅταν χρειάστη γιὰ δουλειὰ του νάμνη στὴ χώρα ἕναν καιρὸ, στὰ τόσα ἡλιοπορόβατά του τὸ λύκο ἄρισσε φρουρὸ. Κι' αὐτὸς, σὰν ἤρξεν ἀραλιὰ, χωρὶς τὸ φόβο κανενοῦ, ἔκαμν ὅτι ὄλοι οἱ λύκοι... —Κοντὰ στὴ γνώση και στὸ νοῦ! — Μὰ δὲν ἐγώρισε ὁ τσοπάνης κι' εἶδε τ' ἀφάνταστο κακὸ, μονομούρισε: «καλὰ μοὺ κἀνεῖς! τί ἔβανα λύκο... μπιστικὸ!»

(Κατὰ τὸν Αἰσώπου) ΤΟΥΛΑ ΠΑΠΑΧΡΟΠΟΥΛΟΥ

Ο ΔΙΣΧΟΥΔΑΚΗΣ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑΚΙ ΓΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Ζ.

Ἄξαφνα, ὁ Πετροῦκης αισθάνεται δυὸ χεράκια νὰ τοῦ κλείνουν τὰ μάτια κι' ἀκούει πίσω του γλυκειὰ φωνίτσα, —Κούκου! ποῖὰ εἶμαι; Μπὰ ἡ Λούση; Πὼς μπῆκε χωρὶς νὰ τὴν ἀκούσῃ και χωρὶς νὰ τὴν ἰδῆ;... Οἱ μαγοαρίτες του πέφτουν χάμω και σκορπιούνται.

— Ἄ, κῆμα! κἀνει με φούρκα, τίς εἶχα κἀνει γιὰ σένα! — Δὲν πειράζει, λέει ἡ Λούση, μοὺ κόβεις ὕστερα ἄλλες. Πᾶμε τώρα νὰ ἰδῆς και τὸν Τοτό. Εἶναι ἐξαδερωφὸς μου, πολὺ καλὸ παιδί.

Τὸν τραβᾷ ἀπὸ τὸ χερί και τὸν πάει στὸν Τοτό. Ἀλήθεια, τί ψηλὸς ποὺ εἶναι! ἕνα κεφάλι τὸν περῶ τὸν Πετροῦκη.

— Θέλεις νὰ παίξουμε; τὸν ρωτᾷ αὐτὸς δειλὰ.

— Ὅχι! ἀπαντᾷ περήφανα Τοτός. Ἐγὼ παίζω μόνο με κορίτσια.

Και παίρνει τὴ Λούση νὰ παίξουν. Ὁ Πετροῦκης ὑποχρεώνεται νὰ παῖξῃ με τὴν Παυλίνα. Τί ἀγένεια ποὺ τὴν ἔχει αὐτὸς ὁ κ. Τοτός! Δὲν ἦταν καλύτερα νὰ παῖξουν ὄλοι μαζί; Ὁ Πετροῦκης εἶναι πολὺ φουρκισμένος. Ἐδῆτυχὸς δὲν ἀγορεῖ νὰ χτυπήσῃ τὸ κουδούνι γιὰ τὸ πρῶγευμα. Καὶ στὸ τραπέζι ὁ Πετροῦκης ἔχει πλάι του τὴ Λούση.

Αὐτὴ τοὺς λέει πὼς ἡ θεὰ της θὰ τὴν κρατήσῃ στὸ σπῆτι της, ὅσον καιρὸ θὰ λείπουν οἱ γονεῖς της, ποὺ ἔφυγαν ταξιδι γιὰ τὸ Μαρόκο. Ὁ Τοτός ἔχει διαβάσει πολλὰ γιὰ τὸ Μαρόκο και διηγεῖται πὼς μιὰ φορὰ, ἐκεῖ-πέρα, οἱ ἀραπάδες ἔπιασαν αἰχμαλώττα δυὸ κοριτσάκια, ἀφοῦ σπῶταν πρῶτα τὸν πατέρα τους και τὴ μητέρα τους. Τὰ κράτησαν πολλὸν καιρὸ. Ἐπιτέλους μιὰ κυρία ἔδωσε κἀμάματα στοὺς ληστὰδες, πῆρε τὰ κοριτσάκια, τὰ περικοπήθηκε, τοὺς χάρισε κοῦκλες κι' ἄλλα παιχνίδια και τὰ ἔστειλε στὴν πατρίδα τους, ὅπου βρῆκαν τὸν παπποῦ τους και τὴ γιαγιά τους.

— Μαιμὰ ὅμως και μπαμπὰ δὲν εἶχαν πιὰ τὰ καῖμένα, εἶπε ὁ Πετροῦκης. Δὲ φοβάσαι, Λούση, μὴ σκοτάσουν στὸ Μαρόκο και τοὺς δικούς σου;

— Ὅχι, ἀποκοιθῆκε ἡ Λούση. Ὁ μπαμπὰς μου εἶναι δυνατὸς, ἔχει τουφέκι και δὲν θάφῃθῃ κανένα νὰ παρᾷ τὴ μαμμὰ. —Κι' ἐγὼ, λέει ὁ Πετροῦκης, ἀμα μεγαλώσω, θὰ εἶμαι δυνατὸς και θάχω τουφέκι.

Και κοιτάζει τὸν Τοτό, ποὺ τὸν ἔχει φούρκα. — Ἐγὼ εἶμαι δυνατὸς ἀπὸ τώρα! λέει περήφανα ὁ Τοτός.

Ἀφοῦ ἀπόφαγαν, πῆραν ψήγουλα ἀπ' τὸ τραπέζι, και βγῆκαν στὴν ἀλλὴ νὰ τὰ μοιράσουν στὶς κόττες και στὶς χῆνες. Ὁ Τοτός ὅμως πειράζει μ' ἕνα καλάμι κι' ἐρεθίζει τὸ γάλο, ποὺ φουσκώνει ἀπὸ θυμὸ και κἀνει γλοῦ-γλοῦ... Ὁ Τοτός τὸν φοβάται και, χωρὶς πολλὰ, τὸ βάζει στὰ πόδια, ἀφίνοντας ἀνυπαράσπστη τὴ Λούση ποὺ ἦταν μαζί του. Μὰ ὁ Πετροῦκης δὲν χάνει καιρὸ. Ἀρπάζει ἕνα ἔξλο και φωνάζοντας: — Φύγε, Λούση, φύγε! — στέκεται νὰ προστὰ στὸν ἐξαγοιωμένον γάλο κι' ἐτοιμάζεται νὰ τὸν χτυπήσῃ.

Η Δούση τραβιέται και γλυτώνει. Μα ο Πετρόκης δέχεται από το γάλο μια καλή δαγκωματιά στο πόδι και πέφτει κάτω.

Τρέχουν αίματα, τα κορίτσια κλαίνε, ο παππούς τρέχει και σηκώνει τον μικρό τραυματία.

(Ακολουθεί)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

Η ΕΚΔΙΚΗΣΗ ΤΟΥ ΔΙΗΓΗΜΑ

Από το χειμώνα ακόμη είχαμε συμφωνήσει, ο Κώστας ο Μακρίδης, ο Τάσος ο Σαρρής κι' εγώ, ότι θα περνάγαμε ένα μήνα απ' το ερχόμενο καλοκαίρι σ' ένα απ' τα χωριά της επαρχίας μας.

Παιδικοί φίλοι και συμμαθητές κι' οι τρεις, είχαμε χωρίσει δώ και κάμποσα χρόνια για να κερδίσουμε τη ζωή μας.

Ο Κώστας υπάλληλος σε μια τράπεζα στην Αθήνα, ο Τάσος υπολογαγός στη Μερσαρχία Ναυπλίου, κι' εγώ δικηγόρος στην πατρίδα. Ο Κώστας είχε επιχειρήσει κι' αυτός να σπουδάσει δικηγόρος μαζί μου, μα κάποιος οικογενειακό του ατύχημα δεν τον άφισε να πραγματοποιήσει τον πόθο του. Λογαριάζαμε μάλιστα να πάμε να σπουδάσουμε στη Γερμανία, γιατί συνέπεσε να τελειώσουμε το Γυμνάσιο με τη μεγάλη πτώση του μάρκου κι' ήταν μια καλή ευκαιρία να πάρουμε το δίπλωμά μας από Εύρωπαικό Πανεπιστήμιο. Ενωσύγησε όμως το σχέδιό μας αυτό. Το οικογενειακό ατύχημα του φίλου μου δεν του επέτρεπε να σπουδάσει και μένα δεν ήθελαν οι δικιοί μου να με στείλουν μόνο μου τόσο μακριά.

Μά κι' αν είχαμε χωρίσει οι τρεις «αχώριστοι» φίλοι, δεν είχε γι' αυτό λιγότερη η αγάπη μας. Με τον Κώστα άλλωστε βλέπαμε συχνά, όταν πήγαινα στην Αθήνα, και τα λέγαμε. Καθόταν στο τέμα Αχαρνών, σ' ένα ωραίο σπιτάκι, με τη μητέρα του—μιαν όμορφη γυναίκα που μ' αγαπάγε σαν παιδί της. Κάθε φορά που πήγαινα σπίτι της δεν ήξερε πως να μου δείξει τη χαρά της και πως να με περιποιηθ.

Με ήξερε από μικρό παιδάκι ή κυρά-Θεώνη και μ' εκτιμούσε από τότε, γιατί είχατε πάντα μονιασμένοι με το μοναχοπαίδι της τον Κώστα και δε χάλαγε ποτέ ο ένας την καρδιά του άλλου. Με κάθιζε σε μια αναπαυτική πολυθρόνα στην όμορφοστολισμένη σαλίτσα της και με ρώταγε χίλια δυό, για τη μητέρα μου, για τα δέρφια μου, για τις παλιές της γειτόνισσες στην επαρχία μας, κι' ευχαριστιόταν όταν άκουγε να της λέω ότι ήταν όλοι καλά, τη θυμόνταν και της έστελναν τα χαιρετίσματά τους.

Μ' έκεινον πούχαμε να ιδωθούμε τρία-τέσσερα χρόνια—και τον είχαμε κι' ο Κώστας κι' εγώ πεθυμήσει πολύ—ήταν ο Τάσος. Γι' αυτό, όταν στο τελευταίο μου ταξίδι στην Αθήνα, πρότεινα του Κώστα να συνεννοηθούμε μαζί του για να περάσουμε έναν απ' τους καλοκαιριάτικους μήνες κι' οι τρεις σ' ένα απ' τα καλύτερα χωριά της επαρχίας μας, δέχτηκε μ' ένθουσιασμό. Φτάνει μονάχα να καταφέρνει ο Τάσος να συγχρονίσει την άδειά του με τη δική του.

Και τα κατάφερε. Συνεννοηθήκαμε μεταξύ τους κι' έτσι κατά τις αρχές Αυγούστου βρισκόμαστε κι' οι τρεις σ' ένα μαγευτικό χωριουδάκι, μ' άφθονα νερά κι' ωραίους περιπάτους. Βρήκαμε κι' άλλους παλιούς φίλους μας εκεί που παραθέριζαν, και περνούσαμε τις μέρες μας μ' εκδρομές και ξεφαντώματα. Πάνω στο φαί, όταν μέναμε οι τρεις μας, θυμούμαστε τα μαθητικά μας χρόνια και τα «θυμάσαι τοιότο» και «θυμάσαι καίνο» έδιναν κι' επαιρναν.

Εκείνο τον καιρό έτυχε να μετατεθ. ο αστυνομικός σταθμάρχης του χωριού κι' οι χωριανοί περίμεναν από μέρα σε μέρα τον αντικαταστάτη του.

Για τα μικρά χωριά με την ησυχία, μονότονη ζωή τους, παρόμοια μικρογεγονότα παίρνουν σπουδαίο ενδιαφέρον στα μάτια των χωριανών. Κι' έτσι κείνες τις ημέρες μικροί και μεγάλοι δεν είχαν άλλη συζήτηση παρά για το νέον «καπετάνιο» που θα τους έρχόταν. Θάταν καλός, βολικός, ή θάταν κανένας άγριονθρωπος, με μακριές μουστάκες, που δε θα τους άφινε σε χλωρό κλαρί, σαν κείνον πουχάν κάποτε—Μαστραπά τον λέγανε, άγρορευτος νάναι!—κι' είδανε και πάθανε ως που να τον διώξουν με τα πολιτικά μέσα του προέδρου τους.

Και νά, ένα πρωί, κεί που καθόμαστε με τον Τάσο στο καφεεντάκι (μοναχά καφεεντάκι θα μπορούσε κανείς να το πη; Τι θέλεις και δεν ήταν αυτό το μαγαζί; και μπακάλικο, και μανάβικο, και φαρμακείο ως και... κουρευτο ακόμη!) το μπάρμπα-Γιώργη του Ζαβού και περιμέναμε τον Κώστα, που άργουσε πάντα να ξυπνήσει,—ο φίλος μας είχε βαλθεί να χορτάσει τον ύπνο το μήνα αυτό της

αδειας του—τον βλέπουμε άξαφνα να ξεπροβάλλη, τρεχάτος, απ' ένα καλντιρίμι, ξεκαρδιομένος στα γέλια. Και χωρίς να μάζε καλημερήση βιάστηκε να μάζε πη το ευχάριστο νέο του.

—Ποιός λέτε, παιδιά, πως είναι ο νέος αστυνομικός σταθμάρχης; Είναι ο Πάνος ο Μαντάς, ο Κολοκύθας!

—Ο Πάνος ο Μαντάς; Σώπα! Και πού τον ξέρεις;

—Μωρέ τον είδα με τα μάτια μου, σάς λέω, τώρα που ερχόμουνα! Τον φέρνανε οι χωριανοί εν πομπή και παρατάξει. Ήταν κομωδιά...

—Μά τότε θα γελάσει και το παραλό και το καίκι! πρόσθεσε ο Τάσος. Και πούναι τώρα;

—Του ξεφορτώουν τα πράγματά του οι αγωγάτες στο αστυνομικό... μέγαρο!

—Έμπρός, λοιπόν—είπα εγώ και σηκώθηκα απ' την καρέκλα μου—πάμε να τον δούμε. Μη καθόσαστε.

—Θά τοβ πέσει ταμπλάς του κακόμοιρου σαν μάζε δεί έδω, συμπέρανε ο Κώστας.

Και κινήσαμε για να δούμε το φίλο μας τον Κολοκύθα, το νέον αστυνομικό του χωριού.

Ο Πάνος ο Μαντάς ή Κολοκύθας, —αν προτιμάτε—που τόσο συχνά τον αναφέραμε στις μαθητικές μας αναμνήσεις και γελάγαμε με τα κατορθώματά του, ήταν συμμαθητής μας στο γυμνάσιο. Απ' την πρώτη μέρα που είδαμε, μέσ' στην τάξη, στήτη την κεφαλα του, πάνω σε δυό στενοβάς ώμους, γεμμένη λίγο προς τα δεξιά, σά να μη τα κατάφερνε ο λιγνός του λαιμός να κρατήσει όρθιο τόσο βάρος—ο νέος μας συμμαθητής είχε χάσει πιά τ'ονόμα του. Του το αντικαταστήσαμε με το παρατσούκλι: Κολοκύθας.

Μ' αλήθεια, τί κεφάλια ήταν κείνη! Στενή κάπως προς τα κάτω αρχίζει να πλαταινή προς ταυτιά, ως που κατέληγε σ' ένα είδος ταράτσας, στρωμένης με κάτι αγριόμαλλα σαν άφάνες. Σωστή νεροκολοκύθα, από κείνες που ξεραίνουν οι χωριανοί στον ήλιο και τη χρησιμοποιοούν για μεγάλα κανάτια του νερού. Κολοκύθα λοιπόν τον βγάλαμε και τοβμεινε το παρατσούκλι για καλά! Για να το επισημοποιήσουμε μάλιστα, μια μέρα που έλειπε απ' τα Έλληνικά, καταφέραμε το θρανάριχ του να τον αναφέρη ως απόντα στον καθηγητή με το παρατσούκλι του.

—Παναγιώτης Κολοκύθας! άπών τρίτου θρανίου!

Τι πανδαιμόνιο έγινε τότε μέσ' στην τάξη! Τι ποδοκοιτήματα! τί σφυρίγματα! τί φωνές! Ζήτη ο Κολοκύθας! Ζήτη ο Κεφάλας! Νά μάζε ζήση! Μά όταν κατέβηκε άγριεμένος ο καθηγητής απ' την έδρα κι' άρπαξε στα χέρια του τον καλό σου το θρανάρχη, σπατάσαμε όλοι στη στιγμή.

Μά μέρα όμως, ο ίδιος ο Έλληνοστής που τον είχε σκάσει με τα λάθη του στο Συνακτικό, δε βιάστηκε και του το φώναξε.

—Μωρέ καλ' σε λένε Κολοκύθα οι συμμαθητά σου! Άχρεα έχει μέσα αυτή η κεφαλα!

Τελοςπάντων δεν περνούσε μέρα που να μην είχαμε κι' ένα νόστιμο επεισόδιο με τον Κολοκύθα. Δεν τον άφίναμε τόν κακομοίρη ήσυχο ούτε στιγμή. Ός που είδε κι' άπείειδ κι' αυτός ότι δε θα γλύτωνε ποτέ από μάζε, κι' αποφάσισε να μάζε εκδικηθ. Κατέστρωσε λοιπόν ένα σχέδιο στρατηγικότατο—κι' άς τον λέγαμε μεϊς μπουνταλά. Και νά, πως μάζε εκδικηθήκε:

Ο μαθηματικός μας, πουταν εγγένης, ήταν νοικάρης στο σπίτι τους. Όταν πλησιάζανε οι μέρες των διαγωνισμάτων έίδεωσε ο προκομένος μας ο Κολοκύθας πως ήξερε τα θέματα που θα μάζε έδινε ο μαθηματικός στο διαγωνισμά του. Σκαλλίζοντα μια μέρα στο συρτάρι του γραφείου του βρήκε τάχα το χαρτί που τάχε γράψει. Από στόμα σε στόμα τόμαθε όλη η τάξη. Τό να ξέραμε από τώρα τα θέματα του διαγωνισματος των μαθηματικών, θάταν για μάζε μια μεγάλη ανακούφιση τις μέρες αυτές της άγωνίας και της εξαντλητικής μελέτης. Έπρεπε λοιπόν με κάθε θυσία να καταφέρουμε το Μαντά να μάζε τα πη. Απ' έδω λοιπόν τον έχουμε, απ' εκεί το έχουμε—είχαμε ξεχάσει πιά το παρατσούκλι του του ορκίζομαστε μάλιστα πως δε θα τον ξαναπειράξουμε άλλη φορά—τον καταφέραμε να μάζε πη το σωτήριο μυστικό του.

—Αλήθεια μάζε λές, μωρέ Πάνο, αυτά είναι τα θέματα: Είσαι σίγουρος; Μη μάζε πάρεις στο λαιμό σου; —Ναι, ναί σάς λέω, έκανε ο Πάνος κουνώντας την κολοκύθα του. Αφού έχει σημειώσει πάνω στο χαρτί ο μαθηματικός: «Θέματα για το διαγωνισμα».

—Και πούναι το χαρτί που τάχε γράψει; τον ρώτησε κάποιος.

—Μά δεν το πήρα το χαρτί, έκανε ο Πάνος θυμώνοντας τάχα για τις άμφιβολές μας, για να μη με καταλάβει. Μόνο που τα άντέγραφα...

Σίγουροι λοιπόν πως τον είχαμε δώσει το γάιδάρό μας, δεν άνοιξαμε οι περισσότεροι, ούτε την Άλγεβρα, ούτε τη Γεωμετρία κείνες τις ημέρες. Γιατί να κοπιάσουμε άδικως, δικαιο-λογούμαστε στον έαυτο μας, αφού τα ξέραμε από τότε τα θέματα;

Και νά, σε λίγες μέρες έφτασε κι' η σειρά των μαθηματικών. Με τα καλαμέρια και τις σφραγισμένες κόλλες μπροστά μας, περιμέναμε να μάζε πη ο καθηγητής μας τα θέματα.

—Λοιπόν είσαστε έτοιμοι; μάζε φωνάζει για δεύτερη φορά. Γράφατε από πάνω ό,τι σάς είπα: Διαγωνισμα εις τα μαθηματικά, τ' όνομά σας και την ημερομηνία; Γράψτε τώρα τα θέματα. Θά σάς δώσω δυό θέματα έκ της Άλγεβρας και δυό εκ της Γεωμετρίας και θά λύσετε από ένα.

Κι' αρχίζει να μάζε ύπαγορεύει το πρώτο θέμα. Τόμπολα!... Τό άλγεβρικό πρόβλημα δεν είναι απ' εκείνα που μάζε είχε πεϊ ο Κολοκύθας! Γενική άπογοήτευση και μουρμουρίσματα σ' όλη την τάξη.

—Πάει, μάζε την έσκασε ο καλιο-Κολοκύθας! μου ψιθυρίζει ο διπλανός μου—που δεν ήταν άλλος απ' τον Κώστα.

—Δεν πιστεύω, του λέω. Για να δούμε και τάλλα. Μπορεί να τάλλαξε τόνα θέμα ο καθηγητής.

Μά και με το δεύτερο και με το τρίτο και με το τέταρτο τα ίδια! Κανένα δεν ήταν από τα περίφημα θέματα του αναθεματισμένου Κολοκύθα. Μάζε την είχε σκάσει! Τώρα τί θά γινόμαστε που δεν είχαμε ιδέα από τα προβλήματα και τα θεωρήματα που έπρεπε να λύσουμε;

Όταν τέλειωσε ο καθηγητής, άναβρασμός βασιλευσε σ' όλη την τάξη. Ο καλός σου ο Πάνος, γελώντας από μέσα του για το φιάσκο που είχε σκαρώσει, κρυφοκοίταζε τους γειτόνους του, σερφοντας δώ κι' εκεί την άνοικονόμητη κεφαλα του.

Όπου όμως κι' αν έστρεφε δε συναντούσε παρά άγριες ματιές που τον κεραινοβολούσαν. Οι διπλανοί του μάλιστα άρχισαν και τις έχθροπραξίες: να τον κλωτσούν στα κρυφά και να τον σπρώχνουν με τούς άγκωνες τους.

Ο καθηγητής μας, που κατάλαβε το θυμό μας και την άπόγνωσή μας άπόρησε:

—Μά τί, σάς φαίνονται δύσκολα τα θέματα που σάς έδωσα και σάς βλέπω κακομουτρασμένους; Για ένα διαδασμένον είναι πολύ εύκολα. Έμπρός λοιπόν!

Μά μεϊς καθόμαστε πάνω σ' άναμ-

μένα κάρβουνα. Τι να γράψουμε; Τό μηδενικό τόχαμε σίγουρο! Ήναμε με την άκρη του κοντυλοφόρου τα κεφάλια μας και κοιτάζαμε ο ένας τον άλλο σά χαμένοι. Μόνο καμιά δεκαριά, και μάζε μ' αυτός κι' ο Πάνος, είχαν σκύψει στις κόλλες τους και έγραφαν.

—Γιατί δε γράφετε σεις; μάζε φωνάζει απ' την έδρα, θυμωμένος τώρα, ο μαθηματικός. Όποιος δε ξέρει κανένα από τα θέματα να μου δώση την κόλλα του και να πηγαίνει.

Άρχισαμε τότε να σηκωνόμαστε ένας-ένας και νάφινουμε άγραφες τις κόλλες μας πάνω στην έδρα. Και καθώς περνούσαμε απ' το θρανίο που καθόταν ο Πάνος, του ρίχναμε κι' από μια άγρια ματιά, σά να του λέγαμε: έδρα έξω και τα λέμε! Μ' αυτός έκανε τον κηφοκακόμοιρο, πως δε μάζε βλέπει.

Σαν είδε ο καθηγητής μας πως κόντευε νάδειάσει όλη η τάξη, σταμάτησε τούς τελευταίους που πήγαιναν να φύγουν.

—Για σταθήτε σεις! Έδω κάτι συμβαίνει. Γιατί δε διαβάσατε; Πολλοί από σάς είναι καλοί στο μάθημά μου. Έλα δώ, Σαρρή! Πές μου γιατί δε διαβάσατε; Έσθ στο πρώτο διαγώνισμα έχεις έννια. Η θά μου πής τί σημαίνει αυτό, ή δε θά ξαναβήθεις στο μάθημά μου αν δε φέρεις μάζε σου και τον κηδεμόνα σου!

Κρύος ιδρώτας τον περιέλουσε τον φουκαρά τον Τάσο. Και μη μπορώντας να κάμη άλλοώς, είπε στον καθηγητή, κομπιάζοντας σε κάθε του λέξη, όλη την αλήθεια. Τη δουλειά δηλαδή που μάζε είχε καταφέρει ο Πάνος ο Μαντάς.

—Α, έτσι λοιπόν; Βρέθηκε ένας ήλιθος να σάς κοροϊδέψη και σεις φανήκατε άμέσως πρόθυμοι να τον πιστέψετε, για νάποφύγετε το διαβασμα; Πολύ καλά! Σήκω πάνω, Μαντά! Γιατί τόκανες αυτό;...

Α! να τον βλέπατε αυτή τη στιγμή τον καλό σου τον Πάνο, καθώς σηκώθηκε απ' το θρανίο, κατακόκκινος σαν τη παπαρούνα, και στάθηκε μπροστά στον καθηγητή. Ήταν άξιολύπητος παρ' όλο το κηκό που μάζε είχε κάνει.

—Τόκανα γιατί με κοροϊδευσαν και δε μάφιναν ήσυχο ούτε στιγμή, τόλμησε να δικαιολογηθ.

—Για να τούς εκδικηθής λοιπόν τόκαμε ε; και φράπ! άστραψε ένας κατακέφαλος στην κολοκύθα του, που την έκανε να γείρη προς τα δεξιά. Χάσου από τα μάτια μου, και θά σε διορθώσω για το κατόρθωμά σου αυτό! Όσο για σάς, μάζε λές, θά πάρτε

από ένα μηδενικό να μάθετε άλλη φορά να τεμπελίζεστε. Πηγαίνετε!

* *

Εμείς κατατροπιασμένοι, φύγαμε. Μά πού να τολμήσω να ξεμυτίσω απ' την πόρτα ο Πάνος, πού θα τον κάναμε έλοι τάλατιο; αν έπεφτε στα χέρια μας. Τόν λυπήθηκε ο καθηγητής μας, πού τόν έβλεπε να τρέμει απ' τ'ό φόβο του, και τόν πήρε μαζί του φεύγοντας.

Απ' την ημέρα κείνη δέ ξαναπάτησε στο γυμνάσιο τ'ό πόδι του ο Κολοκούδας. Πήρε αποφοιτήριο και γράφτηκε στο δεύτερο γυμνάσιο. Τέτοιος φόβος τόν είχε καταλάβει! Όταν έβλεπε από μακριά κανέναν από μας, άλλαζε δρόμο ή, αν δέ πρόφτανε, τ'όδεζε στα πόδια.

Σάν τελειώσαμε τ'ό γυμνάσιο χάσαμε τ'ά ίχνη του. Μιά μέρα πού ρωτήσαμε τή μάνα του, έτσι για να γελάσουμε, πού βρισκεται, μάς είπε πώς πήγε να καταταχτεί στη χωροφυλακή.

Και νά, τώρα, — έπειτα από τόσα χρόνια — πού μαθαίναμε πώς ήρθε αστυνομικός σταθμάρχης στο χωριό πού παραθερίζαμε. Ήταν να μή πάμε να τόν δοθμε; Τόν φανταζόμαστε με την αστυνομική στολή και τ'ό πιλίκιο στην κολοκούδα του, και γελάγαμε προκαταβολικά μαζί του — καθώς πηγαίναμε να τόν βρούμε.

Όπως μάς είδε ξαφνικά μπροστά του, τ'άχασε ο φουκαράς! Δέ φαινόταν και τόσο ένθουσιασμένος για τή συνάντησή μας αυτή. Φοδόνταν ίσως πώς θάρχιζαμε τ'ά ίδια στο χωριό, πού έπρεπε νάχη τ'ό κύρος της... αστυνομικής αρχής!

— Μωρέ μπράβο Πάνο! τούπα για να τόν έγκαρδιώσω. Τά κατάφερες βλέπω να γίνης και καπετάνιος!

— Θυμάσαι, μωρέ Πάνο, τί μάς είχες σκαρώσει στο γυμνάσιο, τότε με τ'ά διαγωνίσματα; τούκανε ο Τάσος. Πώς γλ'ότωσες τότε απ' τ'ά χέρια μας!..

— Εγώ στοιχηματίζω, συμπέρανε ο Κώστας για να τόν πειράξη, πώς απ' τ'ό φόβο σου πήγες στη χωροφυλακή. Σκέφτηκες πώς μόνον αν ήσουνα κάθε μέρα μ' αστυνομικούς, θάσουνα ασφαλισμένος από μας...

ΓΙΑΝΝΗΣ ΚΑΜΑΡΙΝΑΚΗΣ

Ο ΜΑΓΟΣ ΤΩΝ ΦΙΔΙΩΝ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ υπό LEON LAMBRY

— Συνέχεια από τ'ό προηγούμενο —

Τ'ό πανέρι έπεσε στη γή. Μά ο Ίνδος ούτε έσκυψε καν να τ'ό πάρη, μη συλλογιζόμενος παρά μονάχα τήν δική του σωτηρία.

Όσο τόσο πέρφτοντας, τ'ό πανέρι άνοιξε. Και τήν ίδια στιγμή μία πελώρια κόμπρα πετάχθηκε από μέσα και πήδησε στο κεφάλι τού νέου.

— Πήρα τήν ενδίκησή μου, και φοβερά μάλιστα ενδίκηση, φιδύρισε ο Κεσάμπ. Θετικά ή θειά Καλί με προστατεύει.

Ο Ίνδος είχε πέσει χάρω σαν μία μάζα.

Τά χόρτα αναταράχθηκαν για μία στιγμή. Τ'ό φίδι αφού ξεθύμανε, έχοντας βρεί πάλι τήν έλευθερία του έτρεχε να βρή κανένα ασφαλέστερο καταφύγιο.

— Αυτή ήταν μία άπρόοπτη περιπέτεια ατάληθια! σκέφθηκε ο Κεσάμπ. Όλο παράδοξα πράγματα μου συμβαίνουν σήμερα.

«Μόνο ο Σάμπυ γνώριζε τήν αίτία» (Σελ. 67, στ. β.)

Πλησίασε με προφύλαξη τ'ό σώμα πού κοιτόταν ακούνητο χάρω και προσπάθησε να ιδή τ'ά χαρακτηριστικά του, μά ο σφραγός ήταν συννεφιασμένος και μέσα στο σκοτάδι δέν μπορούσε να ξεχωρίση τίποτε. Σήκωσε λοιπόν τ'ό καλάθι του κι' έτοιμαζόταν να φύγη, όταν εξαφνα τ'ό φεγγάρι βγήκε για μία στιγμή απ' τ'ά σύννεφα και φώτισε τήν φύση με τ'ό χλωμό του φως.

Ο Κεσάμπ κράτησε με κόπο μία φωνή. Είχε άνογνωρίσει τόν άνθρωπο πού ήταν ξαπλωμένος στα πόδια του.

— Δέν μπορεί να κάνω λάθος! φιδύρισε. Είναι ο Σάμπυ, ο πιστός διηρέτης τού πολεμιστή Γιουγκάλ πού είχα γνωρίσει κάποτε στην Βομβάη. Τί να γυρεύη άραγε εδώ;

Όστερα απ' αυτή τήν πιστοποίηση ο Κεσάμπ αισθάνθηκε για μία στιγμή τόν πειρασμό να κοιτάξη και πάλι μέσα απ' τ'ό μισάνοιχτο παράθυρο, μά ή φυσική του φρόνηση τόν έμπόδισε.

— Κανένα σπουδαίο πρόσωπο θά κοιμάται εδώ μέσα, σκέφθηκε, ή κανένας άνθρωπος πού ο Γιουγκάλ θέλει να εκδικηθή. Δέν μπορεί άλλοιώς να έξηγήσω τήν επίθεσή τού διηρέτη του.

Όστερα από τήν σοφή αυτή σκέψη ο Κεσάμπ απομακρύνθηκε και σκαρφάλωσε σ' ένα κοντινό δέντρο μ' ενκίνησια μαϊμοβή. Σάν έφθασε στα χονδρά κλαριά τού δέντρου, ζετόλιξε τ'ό φαρδύ ζωνάρι πού είχε τυλιγμένο γύρω-γύρω στην μέση του και τ'ό έδωσε ανάμεσα σ'ε δυό κλαριά. Σ' αυτήν τήν πρωτότυπη αίσωρα ξαπλώθηκε ο μάγος τών φιδιών για να περάση τήν νύχτα του.

Τά φύλλα τού δέντρου τόν έκρυβαν ολότελα και έφθανε να έφεγγε λιγάκι τ'ό φεγγάρι για να μπορεί να ιδή, χωρίς να τόν βλέπη κανείς.

— Για τήν ώρα, σκέφθηκε, τ'ό καλύτερο πού έχω να κάνω είναι να κοιμηθώ. Αν τύχη και συμβεί τίποτε τ'ό εξαιρετικό, δίχως άλλο θά τ'ό πάρω εϊδηση.

* *

Πόση ώρα κοιμήθηκε ο Κεσάμπ στην αίσωρα του, αυτό ούτε ο ίδιος δέν θάξερε να τ'ό πη.

Όχι περισσότερο από μία ώρα, όστόσο, απ' ε,τι μπορούσε να κρίνη απ' τήν θέση τού φεγγαριού. Ένα χρεμέτιμα ακούστηκε από κάτω από τ'ό δέντρο του κι' αυτό τόν ξύπνησε.

— Κάποιος ήρθε κι' έδωσε ένα άλογο στο δέντρο, σκέφθηκε άμέσως και άρχισε να κοιτάξη γύρω με προσοχή, κρυμμένος πίσω από φύλλα.

Πραγματικά ένα ζωηρότατο σελιωμένο άλογο ήταν δεμένο στο δέντρο και χτυπούσε με άνοπομονησία τ'ό πόδι του στο χώμα, ενώ παραπέρα λιγάκι, ένας καθαλλάρης ζιεύθυνε τ'ό υποζύγιό του προς τ'ό χάνι.

— Άραϊά! είπε μέσα του ο Κεσάμπ. Κάποια άπαγωγή πρόκειται να γίνη δίχως άλλο. Αν με πάρη κανείς εϊδηση είμαι χαμένος άνθρωπος.

Μ' αυτή τήν σκέψη άνατρίχιασε και προσπάθησε νάκρυψη και τ'ό παραμικρότερο κίνημα πού θά μπορούσε να τόν προδώση.

Μονομιάς ο καθαλλάρης σταμάτησε τ'ό άλογό του, τήδησε κάτω έλαφρά κι' έσκυψε προς τή γή.

— Εϊδε τ'ό σώμα τού Σάμπυ και θέλει να δη τί έπαθε, σκέφθηκε ο μάγος.

Πραγματικά ο άγνωστος στεκόταν ακούνητος και παρατηρούσε με μεγάλη προσοχή τ' άψυχο σώμα τού νεκρού διηρέτη. Έξαφνα σήκωσε τ'ό κεφάλι του και κοίταξε γύρω του, σαν να ζητούσε ν' ανακαλύψη τόν άθεάτο δολοφόνο. Στο φως τού φεγγαριού πού έπεφτε στο πρόσωπό του ο Κεσάμπ άναγνώρισε τ'ό Γιουγκάλ.

— Καλά τ'ό φαντάσθηκα, φιδύρισε Ποιόν θέλει άραγε να κλέψη;

Ο Γιουγκάλ φορούσε πάλι τήν πολεμική στολή του. Προχώρησε με άπειρες προσφάξεις ως τ'ό μισάνοιχτο παράθυρο και πάλι στάθηκε και κοίταξε γύρω του.

Η εϊξέταση αυτή φαίνεται πώς τού φάνηκε ίκανοποιητική γιατί έβγαλε τ'ό σπαθί του από τήν ζώνη του και τ'ό κρέμασε στην σέλλα τού άλόγου, έβαλε ένα μαχαίρι ανάμεσα στα δόντια του και άνοιγοντας διάπλατα τ'ά παραθυρόφύλλα, πήδησε μέσα στο δωμάτιο.

Πέρασαν λίγες στιγμές.

Ο Κεσάμπ δέν ξεκολλούσε τ'ά μάτια του απ' τ'ό σπίτι, περιμένοντας να βγη ο πολεμιστής. Έξαφνα άνατρίχιασε! Ο Γιουγκάλ παρουσιάστηκε στο παράθυρο κρατώντας στην άγκαλιά του ένα κοριτσάκι άναισθητό ή άποκομισμένο.

Στά δόντια του βαστούσε πάντα τ'ό

«Η κόμπρα πήδησε στα κεφάλι τού νέου» (Σελ. 78, στ. β.)

μαχαίρι του. Πήγε κοντά σ' άλογό του, ξάπλωσε τήν αϊχμάλωτό του έπάνω στη σέλλα κι' ύστερα πήδησε κι' ο ίδιος. Τ'ό φως τού φεγγαριού έπεφτε άπλετο έπάνω τους.

— Μά τ'ό μεγάλο Βράχμα, δέν κάνω λάθος! σκέφθηκε ο Κεσάμπ. Αυτό τ'ό παιδί είναι τ'ό κοριτσάκι τού τραίνου. Ο πατέρας της μού έδωσε τέσσαρα χρυσά νομίσματα. Θα τήν σώσω.

Γιά τήν στιγμή ο φτωχός μάγος περιοριζόταν μονάχα στο να παρακολουθή τόν Γιουγκάλ. Να κατεβή από τ'ό δέντρο και να τ'ά βάλη με τόν πολεμιστή, θά ήταν έντελώς άσκοπο. Αυτός ήταν άσπλος κι' αδύνατος και ο Γιουγκάλ ήταν ένας πελώριος άν-

τρας όπλισμένος ως τ'ά δόντια. Αυτό πού ένδιέφερε για τήν ώρα τόν Κεσάμπ, ήταν τ'ό να ιδή πούά διεύθυνση θά έπαίρνε ο καθαλλάρης.

Μόλις έφθασε κάτω από τ'ό δέντρο όπου ήταν κρυμμένος ο μάγος, ο Γιουγκάλ έλυσε τ'ό δεύτερο άλογο και δίχως να γυρίση τ'ό κεφάλι του ξεκίνησε με καλπασμό, διευθυγόμενος κατά τόν βοριά.

— ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ' Ολιβερό ξύπνημα

Μόλις ξύπνησε κατά τ'ό γλυκοχάραγμα ή κυρία Οδύλων έσπριξε βιαστικά τήν ρόμπα της έπάνω της και έτρεξε στην κάμαρα της Μαίρης. Ένα άβριστο προαίσθημα της έσπριγγε τήν καρδιά, είχε ιδει άσχημα δνειπρα και τής φαινόταν πώς κάποιος κίνδυνος άπειλούσε τήν Μαίρη.

Φαντάζεται κανείς τήν ταραχή της, όταν μπαίνοντας μέσ' στην κρεβατοκάμαρα της κόρης της είδε πώς τ'ό κρεβάτι ήταν άδειο.

Φώναξε άμέσως τόν ξενοδόχο και προσπαθώντας να κάνη τή φωνή της σταθερή, τόν ρώτησε αν είχε δει τή κόρη της να βγαίνη έξω.

Ο Ίνδος προσποιήθηκε τόν έκπληκτο, δήλωσε πώς μόλις είχε ξυπνήσει, πώς δέν είχε δει κανένα και πώς πιθανόν ή δεσποινίς να βγήκε περίπατο.

Η κυρία Οδύλων, έξαλλη έτρεξε τότε να ξυπνήση τόν άντρα της.

Στά πρώτα λόγια της γυναίκας του ο κύριος Οδύλων έγινε κατάχλωμος και ντόθηκε βιαστικά.

— Δυστυχισμένη μου Έλλεν, είπε, φοβάμαι πολύ πώς έλα αυτά εί-

ΕΙΚΟΝΕΣ... ΓΑΤΙΩΝ ΕΚ ΤΟΥ ΦΥΣΙΚΟΥ

«Η Χιονία και τ'ά Χιονόπουλα»

και η εκδίκηση του πολεμιστή. — Ποικίλο πολεμιστή; ρώτησε η δυστυχισμένη μητέρα.

— Εκείνου του Μπεναρές. — Ω, Τζέιμς! Τι λές! — Πρέπει να ρωτήσουμε τον Σάμυ. Πού βρίσκεται;

— Τον Σάμυ; Έχεις δίκιο, Τζέιμς. Δέν τον είδα θμως πουθενά.

Φώναξαν και πάλι τον ξενοδόχο και τον ρώτησαν, μα ξανά αυτός σήκωσε τα χέρια του στον ούρανό και πήρε ελους τους θεούς της Ινδικής θρησκείας για μάρτυρες ότι δέν είχε ιδέα για τίποτε.

Δέν είχε ιδέα κανένα! Δέν ήξερε τίποτε! Ο Σαχίμπ έπρεπε να δώσει πίστη στα λόγια του.

Ο κ. Ουίλσον σήκωσε τους ώμους ενώ η γυναίκα του έπευτε σε μια καρέκλα και νικημένη από την λύπη έσπασε σε ακράτητα κλάμματα, αυτός βγήκε βιαστικός από το χάνι.

(Ακολουθεί)

Ο ΚΑΒΟΥΡΑΣ ΠΑΡΑΜΥΘΙ

KIMON AAKIANE

Μια φορά κι' έναν καιρό ήταν ένας άντρας και μια γυναίκα και δέν είχαν παιδιά. Ο άντρας ήταν γεωργός, μα έκανε και τον ψαρά. Κάθε μέρα έφριχνε τα δίχτυα του κι' ύστερα πήγαινε και τα σήκωνε κι' αν έβγαζε κανένα ψαράκι, τ'έφερνε της γυναίκας του και το μαγειρεύει και τ'έτρωγαν.

Μια μέρα έτυχε να ρίξη τα δίχτυα του κι' όταν τα σήκωσε δέν βρήκε μέσα κανένα ψάρι, παρ'όμως ένα μεγάλο κάβουρα, που τόσο μεγάλο δέν είχε ξαναδεί ποτέ του. Τον πήρε μαζί του και τον έφερε της γυναίκας του.

— Ένα τέτοιο μεγάλο κάβουρα δέν ξέρω πώς τον μαγειρεύουν, είπε εκείνη. — Άς τον βάλουμε τώρα μέσα σε τοβτο του πιθάρι μη μας φύγη, κι' αύριο ρωτώ τη γειτόνισσα πώς να τον μαγειρέψω.

Έβαλαν τον κάβουρα λοιπόν μέσα σε ένα μεγάλο πιθάρι κι' εκείνοι κάθισαν κι' έφαγαν και κοιμήθηκαν. Μα την άλλη μέρα τον είχαν πιά δολότελα ξεχάσει κι' έτσι έμεινε ο κάβουρας μέσ' στο πιθάρι και μεγάλωνε και δυνάμωνε κι' έγινε άλλος τόσος.

Θά είχε περάσει επάνω κάτω ένας χρόνος, κι' έφτασε τ' Άγιο-Βασιλιού. Εκεί που κάθισαν λοιπόν ο άντρας κι' η γυναίκα στο τραπέζι για να φάνε, άκουσε μια φωνή:

— Θέλω κι' εγώ φαί! Μητέρα, βέλω κι' εγώ φαί.

— Καλέ, ποιός φωνάζει έτσι; ρωτάει ο ψαράς τη γυναίκα του.

Σηκώνοντας, φάχγουν απ' εδω, φάχγουν απ' εκεί, δέν βρίσκουν πουθενά κανέναν. Καμμιά φορά ανοίγουν το πιθάρι και τί να δούν μέσα; Τον κάβουρα! Κι' είχε μεγαλώσει τόσο, που δέν τον χωρούσε πιά το πιθάρι και μόλις του άνοιξε απλωσε τις ποδιές του και βγήκε έξω.

Κάθισε λοιπόν ο κάβουρας στο τραπέζι ανάμεσα στον ψαρά και στην γυναίκα του και έτρωγε κι' αυτός σαν άνθρωπος και μιλούσε και τοδς έλεγε «μάννα» και «πατέρα».

Από εκείνη την ημέρα είχαν ο ψαράς κι' η γυναίκα του τον κάβουρα σαν παιδί τους. Τον έβαζαν κι' έτρωγε μαζί τους, του έστρωναν και κοιμόταν δίπλα τους και τον κονάκευαν σαν να ήταν αληθινό παιδί.

Μια μέρα εκεί που καθόνταν στο τραπέζι και έτρωγαν, λέει ο ψαράς της γυναίκας του:

— Άκουσα, γυναίκα, πώς ο βασιλιάς μας προξενολογάει την θυγατέρα του να την δώσει στο βασιλόπουλο της Αγγλίας.

Πετάγεται ο κάβουρας και λέει: — Κι' είναι ωραία αυτή η βασιλοπούλα;

— Ωραία; λέει ο πατέρας του. — Αμ' δέν υπάρχει ωραιότερη της σε όλα τα βασίλεια!

— Τότε, πατέρα μου, να πώς να πης στον βασιλιά, να μην δώσει την κόρη του στο βασιλόπουλο της Αγγλίας, αλλά να την δώσει σε μένα για γυναίκα μου.

— Τι λές, παιδί μου! λέει ο πατέρας του. Θα δωξη ο βασιλιάς μας το βασιλόπουλο της Αγγλίας που είναι ωραίος σαν τον άγγελο και θα δώσει την κόρη του σε σένα;

— Πήγαινε συ και γυρέψέ του την και μη σε νοιάζει άλλο.

Τι να κάνει ο καίμενος ο πατέρας του; Σηκώνεται το άλλο πρωί και βάζει τα καλά του και πάει στο παλάτι.

— Τι γυρεύεις; τον ρωτάνε οι στρατιώτες που φύλαγαν απέξω.

— Γυρεύω να ιδω τον άφέντη τον βασιλιά.

— Τούτη την στιγμή δέν μπορείς, γιατί βρίσκεται μαζί με το βασιλόπουλο της Αγγλίας που ήρθε για να τελειώσουν τα προξενιά. Κάθισε, περίμενε.

Κάθισε ο καίμενος ο ψαράς και περίμενε ώρες των ωρών, ώπου τον περάσανε μέσα στον βασιλιά.

— Τι θέλεις; τον ρωτάει ο βασιλιάς.

— Βασιλιά μου, πολυχρονεμένος, λέει ο ψαράς, έχω ένα γιό κι' είναι

κάβουρας. Και άκουσε πώς η κόρη σου η βασιλοπούλα δέν έχει το ταίρι της στην ομορφιά και μ' εστειλε να σου την ζητήσω για γυναίκα του.

— Άκουσε, το λέει ο βασιλιάς για να τον ξεφορτωθώ. Να πης του γιού σου πώς θα του δώσω την κόρη μου γυναίκα, αν μου φέρη ένα τσαμπι σταφύλι, που να είναι τόσο, ώστε να φάνε κι' εγώ και ο στρατός μου, και να πατήσω και κρασί και πάλι να περισσέφη.

Γυρίζει ο ψαράς κακά-ψυχρά στο σπίτι του.

Τον ρωτάει ο κάβουρας:

— Τον είδες τον βασιλιά, πατέρα;

— Τον είδα, παιδί μου.

— Και τί σου είπε;

— Τι ήθελες να μου πη; Μου είπε πώς θα σου δώση την κόρη του γυναίκα αν του πές ένα τσαμπι σταφύλι, που να φάνε κι' αυτός και ο στρατός του και να πατήση και κρασί και πάλι να περισσέφη. Γίνεται ένα τέτοιο πράγμα;

— Μπα; και κι' αυτό στενοχωρείσαι; Να πές στο γιολό και να φωνάξης: «Κάβουρα, μεγάλη κάβουρα, μου είπε ο άδελφός σου ο κάβουρας να μου δώσης το τσαμπι το σταφύλι». Και άμα εκείνος στο δώσει, το πηγαίνεις στο βασιλιά.

Πάει ο ψαράς στο γιολό και φωνάζει:

— Κάβουρα! μεγάλη κάβουρα!

Στη στιγμή βγαίνει απ' το γιολό ένας κάβουρας, μα τί κάβουρας! Τρεις φορές μεγαλύτερος από τον δικό του.

— Τι έρχεις; του λέει.

— Μου είπε ο άδελφός σου ο κάβουρας να μου δώσης το τσαμπι το σταφύλι.

— Μετά χαράς, λέει εκείνος.

Κάνει μια βουτιά στη θάλασσα και σε λίγο φανερώνεται πάλι και δίνει του ψαρά ένα ωραίο σταφύλι, οδτε μικρό, μα οδτε και μεγάλο.

Το παίρνει εκείνος και το πάει στον βασιλιά.

— Τώρα είναι που θα πάθω το μεγάλο ρεζιλίκι, έλεγε από μέσα του.

— Το έφερες το σταφύλι; τον ρωτάει ο βασιλιάς, μόλις τον είδε.

— Το έφερα, πολυχρονεμένος μου βασιλιά, όριστε.

— Αυτό θα το κάνω δυο χαφιές, λέει ο βασιλιάς.

Το παίρνει στα χέρια του, κόβει μια ρόγα για να φάνε, φυτρώνουν στη θέση της δέκα. Κόβει άλλη μια, γίνονται άλλες δέκα. Τρώει, τρώει, που χόρτασε πιά και δέν μπορούσε να φάνε άλλο, μα το σταφύλι έμεινε άκεριο.

(Ακολουθεί)

ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΣΤΟΥ ΠΟΝΟΥ ΤΑ ΠΑΛΑΤΙΑ

Στου πόνου τα παλάτια με δακρυσμένα μάτια τις νύχτες ξαγουνωδ με το ψεγγάρι. Στο παραθύρι μόνη μ' άχτιδα άσημάνει της λούκας άνεικού μου το κλωνάρι.

Στου πόνου τα παλάτια σ' όλα τα σκαλοπάτια της φαρμακίας βγαίνει το χορτάρι. Άτέλειωτη αλόη και τάρου μοιρολίτι άχολογάει εδω κάποιον δοξάρι.

Στου πόνου τα παλάτια της ζήσης μου τα πλάτεια τα διάβηκα βασιλίσα, άϊμένα! Βασιλίσα... στον πόνο σε πυρωμένο θρόνο και μ' άγκαθένιο στο κεφάλι στέμμα.

Στου πόνου τα παλάτια μ' όλόχρυσα κανάτια ρουφάω το κρασί. Σωστό φάρμακι! Ψ... Στης χαράς τη διάβα δέν ήταν νάμουν σκλάβο να ξεδιψάω μες τ' άπλό ρυάκι!

Στου πόνου τα παλάτια μονάχα για τα μάτια φορώω τη δακρυόλεκτη πορφύρα. Πώς νοσταλγώ καλύβι που τη χαρά νά κρύβη. Χαμένο μες των λουλουδιών τα μύρα. Βασιλίσα του Πόνου

ΕΝΩ ΑΝΟΙΓΟΥΝ ΤΑ ΣΧΟΛΕΙΑ

Ως που νάρθη ή σειρά μου π' άργούσε προχθές στο βιβλιοπωλείο, στεκόμουν κοιτάζοντας γύρω-γύρω τοδς λογω-λογιών ανθρώπους, που ήταν μέσα. Πιο κοντά απ' τοδς άλλους ήταν ένας μεσόκοπος χωριάτης, λιωκαμένος με ξεραγμένα πρόσωπο και με μουστάκια γυριστά. Λίγο σκυφτός, προσπαθούσε να φωνάξη έναν υπάλληλο, που έτρεχε κέρα δάσθε για να περιποιηθώ μια κυρία μ' ένα δεκάχρονο παιδάκι που στο πρόσωπο του έβλεπε ίχνη της στενοχώριας για το άνοιγμα των σχολειών. Η κυρία κρατούσε ένα κατλόγο κι' έλεγε τί και τί ήθελε, και το παιδί νεύριαζε ξεσπάζοντας διαρκώς στον υπάλληλο.

— Μα, μαμιά, δες τί τεράδια μου έφερες. Δέν τα θέλω. Άν έχετε απ' τ' άλλα καλά, άλλωδς πάρτα πίσω.

Κι' ο υπάλληλος τσακίζοταν να τ' άλλαη καθισνάζοντας τον μικρό κύριο. Δίπλα μου ο χωριάτης φώναζε κάθε φορά τον υπάλληλο που τον έβλεπε να διευδύνεται προς το μέρος του.

— Άντε να τής, παιδάκι μου, έλα και νύχτασε. Πρέπει να γυρίσω απόψε στο χωριό... Φτάνει που έχασα το μεροκάματο σήμερα.

Τέλειωσαν τα ψώνια του μικροθ κι' άκουσα την κυρία να λέη.

— Στείλτε τα στο γραφείο, μαζί με το λογαριασμό. Κι' ύστερα αφού πήρε τ' άγόρι απ' το έργο, βγήκεν χωρίς να κοιτάξουν πιά πίσω τους. Ο καίμενος ο χωριάτης παρακάλεσε αφού έφυγε η κυρία!

— Δώσε μου να χαρής ένα άλφαβητάριο, μια πλάκα, ένα βιβλίο της Δ' Δημοτικού, δέκα τετράδια, ένα μολύβι και μια πένα. Ο υπάλληλος έκανε ένα μορφασιό κι' άρχισε να φέρνει τις παραγγελίες, ενώ ο χωριάτης προσπαθούσε να τον καλοκάση με τις κουβέντες του.

— Τι να κάνης, καϊδί μου; Νά, σήμερα με τη βοήθη ήμουν άναγκασμένος να κάνω τόσο δρόμο—και πώς θα γυρίσω το βράδυ—για να πάρω βιβλία των παιδιών μου. Άφού το λένε τώρα όλοι πως πρόκει να μάθουν γράμματα, ως μάθουν. Τι να το κάνω; Νά μη μείνουν κούτσουρα σαν έμένα. Αυτό κι' αυτά διάταξε η κυρά δασκάλα και σηκάθηκα νάρθο να τα πάρω.

Στο μεταξύ ο υπάλληλος τέλειωσε το θέμα κι' ο άνθρωπος που στενοχωνόταν δίπλα του έβγαλε το κομπόδεμα για να πληρώση. Ο υπάλληλος τούδειξε το ταμείο. Πήγε εκεί, άνοιξε το μαντήλι του κι' έβγαλε σιγά-σιγά τα λεπτά, μετρώντας τις δραχμές μια μια κι' άφινόνας τις και πάνω. Έβδσε τα ρέστα πάλι στο μαντήλι του και πήρε το θέμα. Το πρόσωπό του είχε μια έκφραση άλλοιώτικη. Έβδδα για το σχολείο, και τώρα που μπήκε ο χειμώνας, ενώ δέν ήξερε αν θαχάν να φάνε. Ύστερα, σκυφτός και με σιγανό βήμα βγήκε απ' το βιβλιοπωλείο. Όταν ψώνισα και γύρισα σπίτι μου συλλογιζόμουν άκόμα αυτόν το φτωχό πατέρα που κατέβηκε απ' το χωριό μ' έχασε τη μέρα του για χάρη των παιδιών του.

Ο μικρός κύριος δέν θα δάβαινε καν αν πληρώσε το λογαριασμό των βιβλίων ο πατέρας του. Με άδιαφορία ή μάλλον με νευρο θά δαχόταν το βράδυ τα βιβλία, γιατί αυτά θα του στερούσαν τα παιγνίδια και τις τρέλλες του, ενώ τα χωριτόπαιδα θα περίμεναν στο κατάρφι τον πατέρα τους, να του άρπάξουν τα ψώνια χαρούμενα, κι' ύστερα στο φως του λυχνάριού να ξεφυλλίσουν τα καινούργια βιβλία καιτάζοντας τις ζωγραφίες.

Ανθισμένη Δεμοσία

ΤΟ ΥΑΡΟΠΛΑΝΟ

Άκόμα δέν είχε βγει ο ήλιος εκείνο το πρωινό, και τα νερά της θάλασσας ήταν άκόμα ήσυχα, και μόνο μερικά κοματάκια ήταν στην επιφάνεια, κλονοντας τα νερά της ένα μεγάλο κι' άτέλειωτο δαντελατό σεντόνι.

Τίποτα δέν άκουγόταν, λες και η φύση περίμενε να υποδεχτή έτσι ήσυχη, τον βασιλιά της.

Έξαφνα, την ήσυχία εκείνη έκοψε μια βόη, που γινόταν δλοένα δυνατότερη. Κοίταξα προς τα εκεί, κι' είδα πως ερχόταν με όρμη, ύπερβαρο και κμαρωτό, ένα ύδροπλάνο. Έσχισε τα ήσυχα νερά της θάλασσας σηκώνοντας ένα μεγάλο άφρο, κι' έπειτα, σε να την περιφρονούσε, πέταξε στα ύψη.

Έκανε δυο, τρεις βόλτες ψηλά. Κι' αφού έλαμψε στις πρώτες άκτινες του ήλιου, άφισε μια βόη, διώνοντας τα πουλιά που βρισκόταν στη διάβα του, και κάνοντας τους ανθρώπους να γυρίζουν να το θαυμάζουν, που ήταν ε-

τσι ώρατο. Κι' αφού έκανε να το σβονταί όλα γύρω, περήφανα κατέβηκε πάλι ήσυχο, στα γαληνεμένα νερά της θάλασσας, να ξεκουραστή, ενώ άφινε πίσω του ένα νερίνο αβλάκι.

Και τότε σιάφθηκα: Περήφανο ύδροπλάνο. Ίσως να μη σκέφθηες ποτέ, ότι εκεί που πετάς ήσυχα, μια μικρή, τιποτένια βλάβη στη μηχανή σου ποροούσε να ρίξη επάνω, στην άπεραντη θάλασσα, τα σκουπισμένα συντροφία σου. Δέν είσαι παρά ένα δημιούργημα των ανθρώπων. Μόνο η φύση είναι άθάνατη κι' αίανια! — Αγαφιώτικη Φτέρη

ΦΤΥΧΟΙ

Δυστυχισμένοι φτωχοί! Τι άσχημες ήμέρες έχουνται για σας τώρα! Πόσο είσατε στενοχωρημένοι, όπου δέν ξέρετε αν έχετε λίγο φαμίνα αυτές τις άγιες μέρες.

Πόσο σας λυκούμαι! Πόσο μου σήκαστε την καρδιά, όταν χδές περνώνας, απ' το Δημοαρχείο σας είδα μαζεμένους, με άγωνία και πίκρα ζωγραφισμένη στο χλωμό πρόσωπό σας, να περιμένετε να πάρτε κάτι τί από το Δήμαρχο, για να περάσετε αυτές τις ήμέρες. Κι' όλη αυτή η άγωνία σας ήταν μόνο και μόνο για είκοσιπέντε δραχμές. Ενώ άλλοι χαλούν είκοσιπέντε χιλιάδες, σας πήρατε μόνο είκοσιπέντε δραχμές.

Κι' όμως γυρνώντας σας είδα χαρούμενος! Ίσως αυτές οι λίγες δραχμές σας έδωσαν μια άκνια χαράς.

Ποιός ξέρει! Θα δώση ο Θεός κάποτε να περάσετε και σας εδνυχισμένα, αυτές τις μέρες; Μην αποθαρρυνθήτε, θα έχη ο Θεός κάτι τί και για σας αν όχι κάτι, ίσως εκεί ψηλά.

Μεγαλολιχιά Ονεροπόλος

Η ΑΠΑΝΩ-ΧΡΕΠΑ

Εκείνη τη χρονιά παραθερίσαμε στην Τρίπολι. Όσοι έχουν πάει, φωραμένος θαχουν άφήσει ένα κομμάτι απ' την καρδιά τους εκεί. Οι Τριπολιτιστές, μπορούν να κμαρώνουν για τον τόπο τους. Μα και τί δέν έχει; αλλά τ' άφίνα να τα πη καλύτερα κανένα Τριπολιτιστάκι. Εγώ θα σας πω για την Άπάνω-Χρέπα.

Η Άπάνω-Χρέπα είναι ένα βουνό πολύ άπόκορμονο. Η ανάβαση επάνω στα μουλάρια είναι κάτι ύπεροχο. Η άγρια φύση σε περικυλώνει. Εκεί επάνω είναι ένα μοναστήρι, που η εκκλησιά του κενηγυρίζε κάθε χρόνο του Σταυρού. Γι' αυτό πήγαμε κι' εμάς, και μάλιστα τρεις μέρες μπροστά για διασκέδαση.

Όταν φτάσαμε μας δεχτήκανε οι καλογύροι. Τι καλοί που ήταν, τί περιποιητικοί! Αμέσως πιάσαμε γνωριμίες μαζί τους: Ήταν κι' ένας καλόγερος κημπόρης που έσβηνε τα κεριά.

Τι άστειος, Θεέ μου, όλο γέλιο και καλαμπούρι. Φυμάμαι που κάναμε κύκλο και τον θώκαμε στη μέση και του τραγουδάγαμε: «Και βίρα βίρα μπόμπα! Θα κάψουμε τη γούμπα» δηλ. την κημπόρα! κι' αυτός πηδάγε γεμάτος χαρά. Άσε όταν το βράδυ βάζαμε φωτιές και κηπάγαμε. Φαντάσου να βλέ-

για όλα (έσταιλα 10 τετραδιά) 'Ιωάννην Α. Καραμάνσον να, μου το γράψι κι' ή βία ότι σ' ήσθησας να έγγραψ' ή ευχαριστώ πολύ) 'Μη Πρακτικόν (ή χω δημοσιεύσει κάποτε ένα τέτοιο αϊώνιο Καλαντάρι' δέν χρειάζεται άλλο' σ' ευχαίρω όμως για την όφρα (αυτή εργασία) Β. Θεριανόν (καλά είναι έννοιες όμως ότι δέν κάνει για μένα' αν το στείλεις πουθενά άλλοδ, σημειώσ από κάτω «διασκευή») 'Ανάλοισιαν (τί όμορφα, τί ποιητικά και τά δυό γράμματά σου! εξετέλεσα την παραγγελία σου κι' έχω στή διαθέσή σου όρ. 9) 'Μαγάλην Ελλάδα (στο έρχόμενο) 'Όλην Γεωργίον (έσταιλα) 'Νυφούλαν τ' 'Όρανού (έλαβα' ευχαριστώ) 'Ρεζεντά (έσταιλα) 'Ελ. Μαγδαλένα, Γλυκειάν 'Ονειροπόλον, Τζίαν, Ρούλαν Θεολογοπούλου, Γαλανομάταν, 'Αμαλίαν Παπαδάτου, 'Ερείκη, Φεμνίστρια, Κρινάνι, Ειρηνούλαν Καρακώττα, Αδερηνόν, Αργάμπελη, Αδάμον, Σεμέλην, 'Αντίνα 'Ελισίος κτλ. κτλ.

Είς όσας έπιστολάς έλαβα μετά την 5 'Ιανουαρίου, θάπαντήσω στο έρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ του 262ου Διαγωνισμού Λόσων. Αι λύσεις του φυλλαδίου τούτου είναι δεσφαι μέχρι τάς 14 Μαρτίου.

82. Δεξιόγριφος

Μιά πρόθεση μ' άπόστροφον
Και κάποιος σύνδεσμος μαζί
Κάνουν μιά λέξη άπείστω
Και κάθε άλλο παρά... σ' ήχ.
Νηρέδ.

83. Παιγνιάδης Δεξιόγριφος

Γέρο σφιβάεις με μαγία,
Τά δυό του πόδια άποφ του κάψης.
Και να μιά χώρα όλη σοφία
— Έκει θά πάς για να προκόψης.
Πρωτό Κελάδημα

84. Στοιχειόγριφος

'Ο λαίμος χωρίς λαμό
Και χωρίς κεφάλι αν μείνη,
Της αύλης πουλι θά γίνη
Πού, καθώς γνωρίζουν όλοι,
Κέποι' έσως μιά πόλη.
Πανελλήνιο "Ονειρο

85. Τονόγριφος

Χρησιμώτατο όρυκτό,
Στο ίδίωμα το κοινό,
Σου τ'όξυτονίζω
Κι' άλλανής θρησκείας ναό,
Πάντα βέβαια σεβαστό,
Στη στιγμή σου χτίζω.
Κυρά-Φροσύνη

86. Γωνία

+ * * * = Μάγισσα
* + * * = Αργοναύτης
* * + * = Ποταμός τ. Ιταλίας
* * * + = Κράτος βαλκανικόν
* + * * = Αεχ. κλουσία πόλις
* * * * = Νήσος του 'Ιονίου
+ * * * = Νομοδέτης
Οι σταυροί καθέτως κράτος άμερικανικόν.

Υπερασπιστής του Έθνους

87. Κρυπτογραφικόν

12345678902 = 'Αρχαίος μιν
245608 = 'Ομηρικός βασιλεύς
24859675 = 'Ο άσχημότερος τ.
45691 = Θεά [άρχαιαν]
5189551 = 'Όπλον
61815 = 'Αρχαία πόλις
789221 = 'Αρχαία ποιήτρια
87608 = Δογότηχης
90215 = Προφήτης
08902 = 'Αστειρισμός
Αγλή

88. Διπλή 'Ακροστιχίς
Τά μόν δεύτερα γράμματα των κάτωθι ζητουμένων λέξεων άποτελούν δένδρον, τά δε τρίτα το αυτό δένδρον άλλ' άναγινωσκόμενον άντιστρόφως:

- 1. 'Αρχαίος ασφός' 2, Μέρος της οικίας' 3, Πτηνόν άσπρακτικόν' 4, Πόλις της Αιγύπτου.

Φαραώ
89. 'Ελλητισόμφωνον
αιο - αι - αι
Κουκουτάι
90. Γρίφος
ης ης
ης ναμ δ 1 X ηρ έπεται
ης ης
Ρασπουρίν

ΛΥΣΕΙΣ

των Πνευμ. 'Ασκήσαν του φύλλου 44

682. Ούριος (Ούρ, 'Ιος).—583. 'Ασία (ά1 σύ, ά1).—584. 'Αδάμας-άδάμας.—586. 'Ανναμ-μάννα.—586.
Λ Ο Ν 587. ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ
Ι Ρ Ο (λέρος, Έδεσσα, ξόον, Νάξος, δέλεα, ΦΙ Ν Τ Ι Α Σ Ρόδος, όρνεον, σάξ).
Ν Ι Τ 588-592. Διά του Α:
Ε Ο Ω Τράνσβααλ, Παναμάς, Κ Σ Ν Καναδάς, Καβάλλα, 'Αετα.—593. ΑΛΙΠΡΟΘΙΟΣ ('Αλικμήνη, 'Ιρις, Ροδανός, Θίγω, 'ΟΣιρις). 594.—Μη πάσι πλάτους.—595. Βουλέον, μόν βραδέως, επιτέλει δέ ταχώς (voulez-vous, μ' έν βρα δέος, έπι τέλη δαίτα χ έως).—596. L' œuf.—597.—Loin des yeux loin du cœur.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διά 1 έως 10 το πολύ λέξεις με ίσπλά στοιχεία όρ. 6, το ελάχιστον τίμημα. Πέραν των 10 λέξεων 80 λεπτά ή λέξη με παρά δε στοιχεία όρ. 1 και με κεφαλαία όρ. 1, 50. 'Ο χωριστός στίχος όρ. 5. Οι μη συνδρομηταί πληρώνουν τά ίσπλά 'Η προλήρημή είναι άπαραίτητη.

[ΑΓ'—76]

Ενα παλιό διαπλασόπουλο, 6 ΜΕΛΑΓΚΟΛΙΚΟΣ, νοσταλγώντας τη διαπλασική ζωή, ζητάει ν' ανταλλάξη κάρτες και ν' άλλαηλογραφή με μορφωμένα διαπλασόπουλα και διαπλασοπούλες. Γράψτε: Βαγγέλη Στιβαυτά, Θήβα.

[ΑΓ'—77]

Στήν αγαπημένη μας Γιοιάνα, για τη γιορτοδία της, χίλις ελόθερμες εύχούλες. 'Ονειροπλέχτρα, Γιόλα (Καθυστηρημένη)

[ΑΓ'—78]

Στέλνω ένα χαιρετισμό στη Σφιγγα, Πανεμένη Ψυχή, Θλιμένη Γοητεία και Σεπεμένο Λόφο. Γρίφος

[ΑΓ'—79]

Χαιρετώ άπ' τη μακρυνή Καβάλλα την Μίνω-Μάους, 'Αγγή, Ρενέ, 'Ελίδα και 'Αργάμπελη, Νινόν

[ΑΓ'—80]

Ποιον έννοσιτε, Βολιώτικο Ναυτάκι, Ταξιδιώτη; ΤΑΞΙΑΙΟΤΗΣ

[ΑΒ'—81]

Διαπλασοπούλα Μυστηριώδης, ευχαριστώ πολύ για την καρτούλα. Περιμένο διαβήσιον για νάνταποδάσω. Κεφαλλονίτης

[ΑΓ'—82]
Διαπλασοπούλα-ες, φηρίστε με φανατισμό στο Δημοφήριμα τό: ΧΩΡΙΣ ΦΤΕΡΑ. Είναι το όμορφότερο φευδώνιμο. Κεφαλλονίτης

[ΑΓ'—83]
Οσα Διαπλασοπούλα μου στείλουν ένα τετραδιάκι θά μου κάνουν ευχαριστήση. Δ/σις: (ΑΒ'—407).

Χερσά Πεταλουδίτου [ΑΓ'—84]

Η Μαργαρίτα και ή Φαίδα ανταλλάσσουν τετραδιάκια. άλλαηλογραφώ (χωριστά) με Διαπλασοπούλες, Δ/σις: Φιδρας: Κωνστ. Σιδέρην, Μαργαρίτας: Σ. Οικονόμου, Κάροστον.

[ΑΓ'—85]
Ψηφίσατε άδίστακτα όλοι ΑΓΓΕΛΟΥΑΙ ΤΩΝ ΟΝΕΙΡΩΝ, ΑΕΤΙΔΕΑ 'Ηλιόβγαλιη

[ΑΓ'—86]
Αποτελέσματα Διαγωνισμού μου: 1ο Βραβείο: Παγασαία, 2ο: 'Ερωάνης. 'Όσοι μου έστειλαν τους όπερσευχαριστώ. Χωρίς Φτερά

[ΑΓ'—87]
Στο Δημοφήριμα ήποστηρίζω το ψευδώνιο ΧΩΡΙΣ ΦΤΕΡΑ. Άλλά και τό καλύτερο' του 82. Σόμφωνοι: Ψήφο όλοι. Βενουσίλα

[ΑΓ'—88]
ΕΛΛΑΣ ΤΟΥ ΜΕΛΛΟΝΤΟΣ
ΕΛΛΑΣ ΤΟΥ ΜΕΛΛΟΝΤΟΣ [ΑΓ'—89]

Αλλαηλογραφώ, ανταλλάσσω τετραδιάκια. Περιμένο. Στείλατε: 'Ηλιαν Κρίστην, Μαθητήν Γυμνασίου, Χαλκίδα. Αάριον Ψυχής
'Γποφήριος Δημοφηρισματός [ΑΓ'—90]

Αλλαηλογραφώ με Διαπλασοπούλες, ανταλλάσσω κάρτες, τετραδιάκια: 'Ελάς του Μέλλοντος ή Δ/σις σου: Γράψατε: Τούλαν Φίρα, Χαλκίδα, διά: Κρυσά Καρδιά

[ΑΓ'—91]
Θλιμένη Γοητεία, να περιμένο: Τάσε Λούξη, άλλαηλογραφοδμε; Μπόεμ

ΤΟΜΟΙ
ΤΗΣ ΔΙΑΠΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ
Της Α' Περιόδου (1879—1893) άπό τους εκδοθέντας 24 τόμους υπάρχουν άκόμη μόνον οι έξης τρις: 7ος, 14ος, και 18ος. Έκαστος τόμος δρχ. 25, το χειρομικρως δε άποσταλλόμενος δρχ. 28, 50 διά τό 'Εσωτερικόν και δρχ. 40 διά τό 'Εξωτερικόν.

Της Β' Περιόδου (1894—1932), υπάρχουν όλοι οι εκδοθέντες τόμοι, 89 έν όλο. Εκ τούτων, οι μόν Τόμοι των έτων 1894—1928 τιμώνται έκαστος δροφισ όρ. 80 και ραμμένος δρ. 85. Οι δε Τόμοι του 1929, 1930, 1931 και 1932 τιμώνται έκαστος άροφισ όρ. 110 και ραμμένος όρ. 115.

Ταχυδρομικά τέλη έκάστου τόμου προσθετέα εις τάς άνω τιμάς: Διά τό 'Εσωτερικόν δρχ. 5 ή άροφισ και δρχ. 15 ή ραμμένος, διά δε τό 'Εξωτερικόν δρχ. 35 είτε άροφισ είτε ραμμένος.